

Portefeuille. Det blev Resultatet af den foreløbige Undersøgelse af Landmandsbanken.

Saa kom der en ny Udenrigsminister, og saa kan man igen ikke dy sig. Man kunde i al Stiltfærdighed have ladet ham tage sin Plads og gøre sine Sager saa godt, han kunde. Han vilde da sikkert have faaet Lov til at sidde uantastet fra Socialdemokraternes Side. Men saa kom den nuværende Forsvarsminister og fortalte, hvad det var for et Vidunder, man havde faaet af Uplettethed og Uegennytte, og han gjorde det paa en saadan Maade, at Det forenede Dampskibsselskabs Ledelse, der ikke kan mistænkes for at være Socialdemokrater eller særlig regeringsfjendtlige, maatte til at opponere og sige: Nej, det er dog alt for galt, skal man nu, for at sætte Udenrigsministeren i Glas og Ramme, sætte Ledelsen for Det forenede Dampskibsselskab i Gabestokken som Spekulanter, som Udbyttejægere, medens Udenrigsministeren staar dér saa ophøjet. Man maatte saa erkende, at han i hvert Fald ikke var bedre end de øvrige Medlemmer af Bestyrelsen. Saa var man færdig med Det forenede. Men saa sagde man: Udenrigsministeren har ingen Forbindelse med Højfinans; her kan I Socialdemokrater og Radikale, der har haft jeres Fingre i mere eller mindre Berøring med Højfinans, se: Saadan en Mand har vi sat paa Udenrigsministerens Plads. Den højtærede nuværende Forsvarsminister anvendte al sin Veltalenhed for at vise, som Modsætning, at her var der en Person, der ikke drev Spekulation af nogen Art.

Men naar man ikke kan nøjes med at rose Udenrigsministeren — lad det være sit —, men samtidig gaar over til at angribe Socialdemokrater og Radikale som Folk, der har stærk Føling med Højfinans, tvinger det til Retorsion, til Modtræk. Man siger saa: Er det da rigtigt, som Forsvarsministeren fremhæver, at denne Mand er ganske uden Forbindelse med Spekulationen? Og saa fremsatte mine to Partifæller, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg og det ærede Medlem af Landstinget Fru Nina Bang, den Beskyldning, at Udenrigsministeren ikke var den uskyldshvide Person med Hensyn til fjern Afstand fra Højfinans. Da disse Beskyldninger blev fremsat, blev der et Røre, som endnu vil erindres. Venstre- og Højrepressen var ganske enige om den Ting, at naar nu Undersøgelsen var sluttet, denne Undersøgelse, om hvilken man paa Forhaand vidste, at Resultatet vilde blive, at Udenrigsministeren

var uden Plet og Lyde, burde de to nævnte Medlemmer af Rigsdagen forsvinde af det offentlige Liv, det vilde man kræve i Velanstændighedens Navn. Det blev krævet Dag for Dag med stigende Styrke, lige til den Dag, da Resultatet af Undersøgelsen forelaa, eller saa meget af den, som Justitsministeren tillod, der maatte komme frem. Det er alle bekendt, at det hele fik vi ikke. Det maa være værre endnu, maa vi gaa ud fra, siden Ministeren, skønt han har fuld Beføjelse, vægrer sig ved at give Offentligheden Oplysning om det, der kom frem. Jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til, at fra den Dag, Resultatet forelaa, har der ikke i et eneste Blad blot været antydnet, at de to Medlemmer burde gaa ud af Rigsdagen. Fra den Dag af var man klar over, at et saadant Krav ikke kunde fremsættes. Og hvad den højtærede Minister end vil sige i Dag, ved jeg i alt Fald, at han ikke — i alt Fald ikke uden at hans egne vil smile ad ham — vil prøve paa at sige, at de, der rettede denne Beskyldning, bør gaa, idet Udenrigsministeren staar saaledes, som Forsvarsministeren oprindeligt stillede ham. Det vil Ministeren, tror jeg, dog sikkert ikke prøve paa, for i Dag forstaar man, at saaledes ligger Landet ikke.

For nogle Dage siden sad vi her i Rigsdagen og maatte tigge og bede den højtærede Statsminister, om vi ikke kunde faa at vide, hvad Internationaliseringsplanen gik ud paa, den, der i sin Tid blev hævet til Skyerne som noget af det mest vidunderlig store, det eneste, der virkelig kunde hjælpe Sønderjyderne. Men Statsministeren sagde: Nej, det faar I ikke at vide, det skal være en dyb Hemmelighed; skønt de Mennesker, der arbejdede for Internationaliseringsplanen, var vore bedste Patrioter og dem, der virkelig vilde Sønderjydernes Vel, skal deres Gerning dog til evig Tid blive i det skjulte. Man er vel sagtens bange for, at de skal komme til at staa for højt i det almindelige Omdømme! Jeg maa jo gaa ud fra, at Grunden til, at vi denne Gang ingen Oplysninger maa faa, er den, at den højtærede Justitsminister interesserer sig saa levende for mine to Partifæller, at han for deres Skyld holder Oplysningerne tilbage — han behøver det sikkert ikke for Udenrigsministerens Skyld; efter hvad vi har hørt af Forsvarsministeren, taaler han sikkert, at alt kommer frem helt og fuldt! Jeg skulde derfor maaske takke Justitsministeren, fordi han af Omhu for mine Partifæller saa omhyggeligt holder disse Oplysninger tilbage. Jeg vil dog sige: Skaan dem ikke, er der noget galt,